

Arrest

nr. 114 398 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 oktober 2012.

2. Over de gegrondheid

2. 1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Wat de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM betreft beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat zij het recht heeft samen te leven met haar broer, die legaal in België zou verblijven en de Belgische nationaliteit heeft. Zij maakt echter met geen enkel concreet element aannemelijk dat zij met haar broer een gezin zou vormen dat de bescherming verdient van artikel 8 EVRM.

Wat de kritiek van de verzoekende partij op de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf betreft, beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat de administratie weet dat de aanvraag voor een beroepskaart en de aanvraag van documenten als uittreksel uit het Kosovaars strafregister lopen en dat deze tijd nodig hebben. Zij betwist dus geenszins dat deze documenten niet werden neergelegd, wel integendeel.

Volgens de verzoekende partij zou verder het recht op arbeid geschonden zijn. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij werkend vennoot is van de BVBA MC en dat zij zich op 30 mei 2012 heeft ingeschreven in het sociaal verzekeringsfonds Zenito voor de uitoefening van een zelfstandige activiteit en meer bepaald voor de uitoefening van een mandaat in een vennootschap. Met deze loutere beweringen ontkracht de verzoekende partij echter geenszins de uitgebreide motivering van de eerste bestreden beslissing, namelijk de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing bevat specifieke motieven, die de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze weerlegt en die dus blijven bestaan. Zo stelt de bestreden beslissing onder meer dat “een niet-EU vreemdeling die in België een zelfstandige activiteit wenst uit te oefenen hiervoor door de FOD Economie in de vorm van een beroepskaart voor vreemdelingen gemachtigd dient te zijn; dat betrokkene echter niet in het bezit is van een geldige beroepskaart; dat betrokkene bijgevolg niet gemachtigd is voor het uitoefenen van een zelfstandige activiteit in België”, en “het feit dat betrokkene werkend vennoot is van een in België opgerichte vennootschap is gelet op het feit dat betrokkene geen beroepskaart heeft geen buitengewone omstandigheid die zou kunnen rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag niet zoals gebruikelijk doet via de voor de verblijfplaats van betrokkene bevoegde Belgische diplomatieke post, in casu het Belgisch consulaat te Pristina”. De verzoekende partij maakt een schending van het recht op arbeid dan ook geenszins aannemelijk.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 oktober 2013 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat de motivering niet klopt, er wordt haar verweten de procedure niet gevolgd te hebben, maar zij heeft zich altijd geschikt en documenten toegevoegd die gevraagd werden, zij is teruggegaan naar Kosovo en heeft een visum gevraagd, is dan teruggekeerd om een beroepskaart te vragen, zij komt in aanmerking, want zij is werkend vennoot in de BVBA van haar broer, zij heeft het adres van haar broer opgegeven en is daar gaan wonen, dus haar middelen, waarin zij volhardt, zijn terecht.”*

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 2 september 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom het beroep van de verzoekende partij tegen beide bestreden beslissingen verworpen kan worden. Er wordt onder meer gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze met haar broer een gezin vormt, dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij werkende vennoot is van de BVBA MC en dat zij zich op 30 mei 2012 heeft ingeschreven in het sociaal verzekeringsfonds Zenito voor de uitoefening van een zelfstandige activiteit en dat zij tot slot de specifieke motieven van de bestreden beslissing op geen enkele concrete wijze weerlegt, met name dat *“een niet-EU vreemdeling die in België een zelfstandige activiteit wenst uit te oefenen hiervoor door de FOD Economie in de vorm van een beroepskaart voor vreemdelingen gemachtigd dient te zijn; dat betrokkene echter niet in het bezit is van een geldige beroepskaart; dat betrokkene bijgevolg niet gemachtigd is voor het uitoefenen van een zelfstandige activiteit in België”, en “het feit dat betrokkene werkend vennoot is van een in België opgerichte vennootschap is gelet op het feit dat betrokkene geen beroepskaart heeft geen buitengewone omstandigheid die zou kunnen rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag niet zoals gebruikelijk doet via de voor de verblijfplaats van betrokkene bevoegde Belgische diplomatieke post, in casu het Belgisch consulaat te Pristina”*. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel een aantal elementen uit het verzoekschrift herhaalt, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET